

Nora Roberts

Rejtőzködő csillag

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, tüzelttel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1997 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A mű eredeti címe: *Hidden Star* (Silhouette, Intimate Moments)
Magyarra fordította: *Kánya Kriszta*
Második, átdolgozott kiadás

● *Kép:* iStockphoto
ISBN 978-963-407-134-1
HU ISSN 1588-8096

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 601603
- *Nyomtatás időpontja:* 2016/10
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

REJTŐZKÖDŐ
CSILLAG

1.

Cade Parris rosszkedvű napját valósággal beara-nyozta, hogy egy álomszép fiatal nő toppant be az irodájába. A titkárnője, aki amúgy sem bizonyult nagy segítségnek, épp az előző nap mondott fel. Talán jobb is, mert a körömrészelgetésnél nem sok mindent tartott fontosabbnak, pedig bőven lett volna dolga. Rendbe szedni az iratokat, fel-venni a telefont, és kézben tartani az irodai ügye-ket. Cade szorult helyzetében még fizetésemelést is ajánlott, de a nőt semmi sem tántorította el at-tól, hogy belevágjon countryénekesnői pályafu-tásába.

Egy rozoga terepjáróval útnak is indult Nash-ville-be, s Cade attól tartott, egyedül épp oly rá-zós lesz kézben tartania dolgait, mint amilyen rá-zós a titkárnőjének az álmai felé vezető lerobbant autót.

Az a tény, hogy Cade egy húsos szendvicset talált az egyik irattartó fiókban, csak megerő-sítette, hogy alkalmazottjának az utóbbi hóna-pokban egészen másutt járt az esze. Még szeren-cse, hogy csak egy szendvics! – gondolta Cade

a nejlontasokban szétmálló bűzös masszára meredve. De mit keresett az E-nél? Talán E, mint ebéd?

Időközben volt titkárnője asztalán szünet nélkül csengett a telefon, de Cade rá sem hederített. A megírandó jelentéseire kellett összpontosítania, annál is inkább, mert a szövegszerkesztés nem tartozott az erősségei közé.

A Parris Nyomozóirodára semmiképp sem illett az a jellemzés, hogy jól jövedelmező, de tulajdonosának még így is tökéletesen megfelelt. Csakúgy, mint a kétszobás iroda, amelyet Washington északnyugati részén egy régi, omladozó téглаépület legfelső szintjén bérelt.

Semmi szüksége nem volt plüsskárpitos, drága bútorokra. Ilyen tárgyak közt nőtt fel, s húszéves korára bőven elege lett a hamis csillogásból. Most hogy már a harmincat is betöltötte, egy válással s egy minden lépésén megrökönyödő családdal a háta mögött is nagyjából elégedettnek érezte magát. Amióta kiváltotta magánnyomozói igazolványát, jó hírnévre tett szert a szakmában, mivel egyetlen ügyet sem hagyott függőben, s ez hozott annyit a konyhára, hogy fenntartsa irodáját.

Bár mostanában nem ment valami fényesen az üzlet, de az ilyen időszakokat mindig átmenetinek tekintette. Nagyrészt biztosítási esetekkel volt kénytelen foglalkozni, amelyek izgalomban messze elmaradtak az „igazi” bűnügyektől. Nemrég is két aprócska biztosítási csalásra derített fényt, amelyek nem túl sok idejét és energiáját vették igénybe.

Más munkája pillanatnyilag nem akadt, ám ez cseppet sem érdekelte a pénzéhes háztulajdonost, aki megint megemelte a bérleti díjat, bár a tető beázott és a légkondicionáló is megadta magát. Ráadásul mostanában Cade kocsija is gyanús hangokat hallatott.

Miközben a sárguló levelű filodendront, amelyet gaz titkárnője hagyott hátra a csöpögő beázás alá húzta, bekapcsolt az üzenetrögzítője. Az anyák elől, úgy látszik, nincs menekvés, gondolta csüggedten a férfi.

– Remélem, nem felejtetted el, Cade, drágám, hogy te kíséred el Pamela Lovettet a nagykövetségi bálba! Együtt ebédeltem a nagynénjével, aki azt mondja, hogy Pamela épp most jött meg Monacóból, és remek színben van.

Bla-bla-bla! – dünnyögte magában Cade, miközben elszántan meredt a képernyőre. Amikor csak tehetett, inkább elkerülte, hogy használnia kelljen a számítógépet.

– Kitisztítottad már a szmokingodat? – folytatta az anyja a kedélyes csevegést az üzenetrögzítővel. – Ja, és el ne felejtsd levágotni a hajad! A múltkor olyan voltál, mint egy őseember azzal a lobonccal.

És a füledet se felejtsd el megmosni! – gondolta magában Cade cinikusan, mivel tudta, hogy az anyja soha életében nem lesz képes felfogni, hogy az ő életmódja semmiben sem hasonlít a családjáéhoz. És nem is fog, mivel csipetnyi kedve sincs a klubban ebédelni, vagy gazdag,

unatkozó lánykákat kíséretetni Washingtonszerte, hiába minden rábeszélés!

Ennél izgalmasabb dolgokra vágyott, bár most a munkája sem kényeztette el. Egy szerencsétlen flótásról kellett jelentést írnia, aki csalással akart a baleseti biztosításához hozzájutni. Nem nagy ügy, de legalább munka.

A tétlenség amúgy sem volt jellemző rá. Ahogy az íróasztalánál ült, a félig nyitott ablakon át felhallatszott a forgalom zaja, ám ez cseppet sem zavarta. Mivel a kapzsi tulajdonosnak esze ágában sem volt megjavíttatni a légkondicionálót, ebben a rekkenő hőségben nem maradt más választása, mint hogy ablakot nyisson.

Bár Cade öltözéke mindössze pólóból és farmerből állt, izzadságcseppek csordultak le a hátán. Hosszú ujjával már sokadjára szántott végig a haján, amely bosszantóan mindig visszahullott a homlokába. Egy dologban igazat adott az anyjának: sürgősen fodrászhoz kell mennie!

Végül borzas haját a forgalom zajával és a fülledt hőséggel együtt zavaró tényezőnek könyvelte el, melyet aztán sikeresen semmibe véve nekilátott a munkának. Elmélyülten tornáztatta az ujjait a billentyűzeten, miközben szép vonású arca némi bosszúságot tükrözött.

Még ha viselkedésében el is ütött a családjától, a külsejében nem. Olyan megnyerő Parrisvonásokat örökölt, mint a zöld szem, amely néha haragosan villámlott, máskor pedig ellágyult, és a sötétbarna, hullámos haj, mely most már a nyakába kunkorodott. Az orra előkelően egyenes

és hosszú volt, míg az ajka elszánt, de könnyen elmosolyodott vagy éppen fintorgott. Bár vonásai jócskán megkeményedtek a gyermek- és kamaszkor elteltével, a mosoly az arcára még mindig gödröcskéket varázsolt.

Néha jobban örült volna, ha átlagos külsővel áldja meg a teremtő, de ha már egyszer nem így alakult, ezt is csak a családjá bosszantására használta fel. Huszonévesen ugyanis egy neves újságnak fotómodellkedett, csakhogy tiltakozzon a szülői nyomás ellen.

Alighogy az anyja letette, a telefon ismét megszörrent. Ezúttal a nővére hívta, hogy kifejezze sértődöttségét, amiért nem ment el a koktélpártira, amelyet egy pókhasú szenátor tiszteletére rendeztek, akit a nővérkéje lelkesen támogatott.

Abban a pillanatban Cade-nek csábító ötlet villant át az agyán. Legszívesebben kitépte volna a falból azt az átkozott készüléket, majd jól megrendítette, és nővére nyafogó hangjával együtt kidobta volna az ablakon, egyenesen a Wisconsin Avenue forgalmába.

Az eső csak rátett egy lapáttal amúgy sem túl rózsás kedvére, s amikor a feje fölött is beázott a mennyezet, s egy vízcsepp egyenesen a nyakába hullott, a képernyő is elsötétült. Ám bosszankodni sem maradt ideje, mert abban a pillanatban a melegíteni feltett kávé is sisteregve kifutott.

Cade villámgyorsan felugrott, és megragadta a forró kiöntőt, melyet aztán rögvest el is dobott. Az üveg millió apró szilánkra törött, s tűzforró kávé fröccsent mindenhová. Kirántotta az első

fiókot, hogy legalább egy szalvétát előkapjon, de ehelyett belenyúlt azóta már többször a pokolba kívánt titkárnöje éles körömreszelőjébe, amely felsértette a kezét. Vérző hüvelykujjal káromkodott, és észre sem vette, hogy belépett egy nő, aki a jelenet láttán tanácstalanul ácsorgott egy helyben. A tekintete rémült, az arca pedig falfelhér volt.

– Bocsánat – szólalt meg kissé rekedtes hangon, mint aki már régóta nem beszélt senkivel –, azt hiszem, hogy nem jó helyen járok, – Azzal hátrálni kezdett, hogy még egyszer megnézze az ajtóra kiírt nevet. – Maga Mr. Parris? – kérdezte végül elbizonytalanodva.

Cade egy pillanatig szóhoz sem jutott, és csak bámult a nőre, mint borjú az új kapura. A szíve is mintha megfélekedezett volna a dolgáról, a térde elgyengült, és hirtelenjében egyetlen gondolat ötlött az eszébe: *Végre itt vagy! Hol voltál ilyen sokáig?*

De mivel ilyesmit mégsem mondhatott, helyette inkább magára öltötte kissé cinikus magánnyomozói arckifejezését.

– Igen – felelte, miközben gyorsan előhalászott egy papír zsebkendőt a zsebéből, s vérző hüvelykujjára szorította. – Csak egy kis konyhai baleset.

– Bocsásson meg, azt hiszem, rosszkor jöttem, nem is jelentkeztem be, csak reméltem, hogy...

– Egyáltalán nem jött rosszkor, épp szabad vagyok! – mondta Cade gyorsan, mindent elkövetve, hogy a nő beljebb jöjjön, hiszen leszámítva

első, képtelen gondolatát, mégiscsak lehetséges ügyfélről volt szó.

Arról nem is beszélve, hogy nála tökéletesebb lánnyal még soha életében nem találkozott.

Vizes, szőke haja egyenesen hullott a vállára. A szeme színe leginkább a konyakéra emlékeztetett, bár finom, már-már angyali vonásait egy kis festék még tökéletesebbé tette volna. Az ajka telt és szintén festetlen volt, az egész arca pedig szép ívű és komoly.

Az esőben teljesen elázott világoskék selyemkosztümje és finom topánkája, amelyekről Cade-nek így sem okozott nagyobb nehézséget megállapítani, hogy méregdrága, márkás darab mindkettő. Az egyetlen dolog, mely cseppet sem illett az összképbe, egy vászonzsákocska volt, amelyet a lány a kezében szorongatott.

Bájos szépség nagy bajban! – villant át Cade agyán, majd elmosolyodott. Mintha csak az orvosa írta volna fel!

– Jöjjön be, Miss...

A lány szíve nagyot dobbant, és még szorosabban markolta a zsákocska száját.

– Ugye maga magánnyomozó?

– Ez áll az ajtómon – vigyorodott el Cade bevetve a gödröcskéit is, miközben azt bámulta, mint harapdálja telt alsó ajkát a csinos jövevény.

Mit nem adott volna érte, ha egy kicsit ő is megharapdálhatta volna!

– Menjünk hátra az irodámba! – hordozta végig tekintetét az üvegszilánkokon és a kávéfőcsán,

amelyek valóságos katasztrófa sújtotta övezetté változtatta a teakonyhát.

– Rendben! – vett nagy levegőt a nő, majd belépett, s becsukta maga mögött az ajtót.

A romhalmazt gondosan kikerülve követte a férfit az említett helyiségbe, melyben mindössze egy íróasztal és néhány ócska szék árvalkodott. A berendezés – szó, ami szó – hagyott némi kívánnivalót maga után, de a nő most nem engedhette meg magának, hogy finnyás legyen. Cade villámgyorsan elhelyezkedett a székében, majd hátradőlve barátságosan a látogatóra mosolygott, mintha csak azt akarná mondani: Bízatsz bennem!

– Láthatnám az engedélyét? – húzta össze a szemét a nő, miután kissé összeszedte magát.

A férfi elővette az iratait, majd átadta őket reménybeli ügyfelének, akinek a kezén két különleges gyűrűre lett figyelmes. Az egyik egy régies, négyszögletes, világossárga kvarcköves ékszer volt, a másik pedig három különféle kő együttese. A fülbevalója az utóbbihoz illik, állapította meg Cade, miközben a nő az engedélyét tanulmányozva a füle mögé tűrte a haját.

– Elmondaná, miben segíthetek, Miss...

– Azt hiszem, szeretném megbízni magát – adta vissza a bájos jövevény az iratait a magánnyomozónak, majd ismét megfogta a zsákocskát.

– Foglalkozik eltűnt személyek felkutatásával is?
– kérdezte, miközben olyan áthatóan szemlélte a férfi arcát, mint fél perccel azelőtt az iratait.

Kit vesztettél el, édesem? – töprengett magában Cade, és a fejében motoszkáló képzelgéseknek engedve erősen remélte, hogy nem a férjét.

– Foglalkozom.

– Mennyi a napidíja?

– Kétszázötven, plusz a költségek.

Amikor a nő rábólintott, Cade folytatta:

– Kiről lenne szó?

Az ügyfele nagy levegőt vett, majd remegve kibökte:

– Rólam.

– Azt hiszem, magát már megtaláltam – vigyorodott el Cade. – Kifizeti most, vagy küldjem el a számlát?

A nő úgy érezte, minden összeomlik körülötte, s az a vékony kis ág is, amelybe eddig oly kitartón kapaszkodott, minden pillanatban letörhet.

– Az az igazság, hogy nem emlékszem sem mire – kezdte, s elengedte az ölében lévő zsákocskát, hogy az arcához szoríthassa mindkét kezét. – Arra sem, hogy ki vagyok! Egész egyszerűen nem tudom, ki vagyok! – sírta el magát, miközben az arcát a kezébe temette.

Cade-nek nagy gyakorlata volt a hisztérikus nők kezelésében, hiszen olyan családban nőtt fel, ahol a nők problémamegoldó képessége abban merült ki, hogy lépten-nyomon elsírták magukat, akár egy doboz megromlott tejről, akár egy megromlott házasságról volt szó. Egy csomag papír zsebkendővel felfegyverkezve felkelt az asztaltól, s a nő elé guggolt.

– Ugyan már! Minden rendbe jön, higgye el!
– vigasztalta, azzal gyöngéd, szakértő mozdulatokkal törölgetni kezdte a lány csinos arcát, majd megsimogatta a kezét és a haját, miközben könnyekben úszó szemébe nézett.

– Hogyan hihetném el?

– Sírja csak ki magát! Attól majd jobban lesz.

– Azzal Cade a parányi mosdóba ment, hogy egy pohár vizet hozzon az ügyfelének.

Amikor a nő már a sokadik papír zsebkendőt is telesírta, remegősen felsóhajtott:

– Köszönöm, és ne haragudjon! Most már tényleg jobban érzem magam – mondta zavarában elpirulva, s összegyűjtötte a zsebkendőit.

Cade az egész kupacot a szemétkosárba hájította, majd az íróasztal szélének támaszkodva megkérdezte:

– El tudja mondani, mi történt?

A nő a kezét tördelve bólintott.

– Igen, bár nincs sok mondandóm. Egész egyszerűen semmire sem emlékszem. Sem arra, hogy ki vagyok, sem arra, hogy mit csinálok, vagy hol lakom. Nem tudom, hogy vannak-e barátaim vagy családom – akadt el a lélegzete. – Minden kiesett, minden!

Mint a legszebb álmomban, nyugtázta magában a férfi. Idecsöppen ez a szépség a semmiből, akinek ráadásul múltja sincsen. Am akkor a pillantása ismét a zsákocskára esett, amelyre, ha rajta múlik, gondolta, rögvest rátérnek.

2.

– Miért nem kezdi onnan, hogy mi az, amire vissza tud emlékezni?

– Egy szállodaszobában ébredtem fel a Tizenhatodik utcában – döntötte hátra a fejét a nő a szék támlájának, majd becsukta a szemét, hátha úgy könnyebben fel tudja idézni a történeteket. – De fogalmam sincs, hogyan kerültem oda. Az ágyon feküdtem, s egy szék volt a kilincs alá tolvá. Odakint esett az eső, és minden borzasztó zavaros volt. A kábaságom ellenére rettenetesen vert a szívem, mintha rémálomból riadtam volna fel. Aztán arra emlékszem, hogy azon csodálkoztam, miért feküdtem le cipőstől. A szoba egyébként sötét és levegőtlen volt, minden ablak zárva. Annyira fáradt és tompa voltam, hogy a fürdőszobába mentem megmosni az arcom. – A lány most kinyitotta ki a szemét. – Amikor belenéztem abba az ócska, foltos tükörbe, nem ismertem meg magam. – Végigsimított az arcán és az állán. – Az égvilágon semmi sem jutott a tükörképemről az eszembe, még a nevem sem. Fogalmam sincs, mit akarhattam, és mi történt azelőtt. Azt sem tudom, hogyan kerültem abba a rettenetes

szállodába. Átnéztem a szekrényeket is, de üres volt mind. Félttem tovább ott maradni, de azt sem tudtam, hová mehetnék.

– És ez a vászonzsák végig magával volt?

– Igen – szorította össze a száját a nő. – De sem táska, sem pénztárca, sem kulcsok, csak ez a kis üzenet volt a zsebemben. – Azzal elővett egy noteszlapot, melyre ezt firkálták:

Szia, Bailey!

Akkor szombaton este hétkor!

M. J.

– Fogalmam sincs, mit jelent. Csak azt tudom, hogy ma péntek van, láttam egy újságon.

– Hmm... – gondolkodott el Cade, majd papírt és tollat tett a nő elé. – Írja le ugyanezt!

Miután ügyfele engedelmeskedett, a férfinak nem okozott különösebb nehézséget levonni a következtetést:

– Azt máris tudjuk, hogy nem maga M. J., így én Baileyre tippelek.

– Tessék? – nyelt nagyot a nő.

– M. J. kézírásából ítélve balkezes emberről van szó, maga viszont jobbkezes. Ráadásul szép, áttekinthető betűi vannak, míg M. J. írása türelmetlen macskakaparás. Az üzenet a maga zsebében volt, így minden jel arra utal, hogy maga Bailey.

– Bailey – ismételte meg a nő a nevet, hátha ismerősen fog csengeni, de helyett idegenül és furcsán hangzott. – Az égvilágon semmit sem mond.

– Dehogyanem. Most már tudjuk, mi a keresztneve, és kiindulási pontnak ez sem rossz. Hanem inkább mondja el, mi történt azután!

– Én csak... – nézett Cade-re a nő összezavarodva – felütöttem a telefonkönyvet, amelyet a szobában találtam, és kikerestem a nyomozóirodákat.

– És miért épp az enyémet választotta?

– A neve miatt, mert olyan tekintélyt parancsoló – mondta a nő, s megjelent az első halvány mosoly az arcán. – Telefonálni akartam, de végül arra gondoltam, hogy jobb lesz, ha személyesen jövök. Így aztán megvártam ott a reggelt, akkor indultam el. Egy darabig gyalogoltam, majd fogtam egy taxit, és most itt vagyok.

– Miért nem inkább kórházba ment, vagy orvoshoz?

– Gondoltam arra is – válaszolta a nő a zsákra nézve –, de aztán elvettem az ötletet.

Sok minden hiányzik ebből a történetből, töprengett magában Cade, majd az íróasztala fiókjához lépve egy tábla csokoládét vett elő.

– Mivel eddig a reggelijéről említést sem tett, talán ez megteszi, amíg jobbat nem találunk – kínálta meg ügyfelét, aki szórakozottan bámult a csokoládéra.

– Köszönöm – nézett fel rá a nő, azzal gondos mozdulatokkal kicsomagolta az édességet.

Talán az éhség is okozhatja azt az émelygő érzést a gyomrában.

– Lehet, hogy aggódnak értem, Mr. Parris. Lehet, hogy családom van, és gyerekem – nézett

a nő kitartón egy pontot a férfi válla fölött. – Bár az utóbbit nem hinném. Azt talán nem felejtettem volna el, ha van egy gyerekem. De talán vannak, akik aggódnak, mi történhetett velem, miért nem mentem haza tegnap este.

– A rendőrségre kellett volna mennie.

– De éppen ezt nem akartam – jelentette ki a nő meglepő határozottsággal, majd ismét egy papír zsebkendőért nyúlt, mert könnyek szöktek a szemébe. – Úgy érzem, hogy valaki, aki nem családtag és nem is barát, tűvé tesz értem mindent, de nem azért, mert annyira aggódik miattam. Nem tudom, miért érzek így, csak azt tudom, hogy félek. Itt többről van szó, mint pusztán emlékezetkiesésről, de amíg azt sem tudom, ki vagyok, csak a sötétben tapogatózom.

Talán a melegbarna, könnyes szeme tette, vagy csak az idegesen repdeső keze, de Cade máris úgy érezte, meg kell nyugtatnia a bájos hölgyet, aki minden bizonnyal tényleg nagy bajban van.

– Máris több dolgot tudunk, mint azt gondolná. Például azt, hogy maga egy huszonöt körüli intelligens nő, akinek jó az ízlése, már ami a színeket és az öltözködést illeti, ráadásul megvan rá a pénze is, hogy olasz cipőkkel meg selyemkosztümökkel kényeztesse magát. Pedáns és minden bizonnyal rendszerető is, bár néha akkor sem hajlandó észrevenni a nyilvánvalót, ha az az orra előtt van. Ennek ellenére megvan a magához való esze, mert előbb gondolkodik, s csak aztán cselekszik. Nem esik könnyen pánikba, és még valami: szereti a csokoládét.

– Miből jutott ezekre a következtetésekre? – kérdezett vissza a nő, miközben a csokoládépapírt gyűrögette a kezében.

– Még akkor is megfontoltan beszél, amikor rémült. Lépésről lépésre logikusan végiggondolta, miképp fog cselekedni. Csinosan öltözködik, drága a ruhája. Ápolt a keze, de semmi csillogó körömlakk. Az ékszerei egyediek, érdekesek, de nem hivalkodóak. Ráadásul még nem mondott el mindent, mert még nem döntötte el, mennyire bízjon meg bennem.

– És mennyire bízhatom meg?

– Maga választott engem!

A csinos ügyfél is tisztában volt ezzel. Felkelt, hogy az ablakhoz menjen. Az eső dobolásától a párkányon csak még jobban megfájdult a feje.

– Egyáltalán nem ismerős ez a város – motyogta. – Pedig, érzem, annak kellene lennie. Tudom, hol vagyok, mert láttam a *Washington Postot* az újságárusnál. Tudom, hogy milyen a Fehér Ház és a Capitolium, ismerem az emlékműveket, de láthattam őket egy könyvben is vagy a tévében.

Bár vizes volt a párkány a befolyó esőtől, a nő, értékelve a jóleső hűvöset, mégis rátenyerelt.

– Úgy érzem, hogy a nagy semmiből csak úgy odapottyantam abba a koszos lyukba. Ugyanakkor nem felejtettem el, hogyan kell írni meg olvasni, és a zene is ismerős volt, amelyet a taxiban hallottam. Ismerősek a fák, és a kávé illata is ismerős volt, amikor beléptem. Tudom, hogy zöld a szeme, és tudom, hogy most be van

borulva, de amint eláll az eső, ismét kék lesz az ég – sóhajtotta. – Tehát mégsem pottyanhattam ide a nagy semmiből! Vannak bizonyos dolgok, amelyekre emlékszem, és amelyekben biztos vagyok, viszont a saját arcom az égvilágon semmit sem jelent. Fogalmam sincs, milyen embert takar a külsőm. Lehet, hogy valami bűntényt követtem el, és megsebesítettem valakit. Lehet, hogy önző, számító és kegyetlen vagyok. Lehet, hogy van férjem, de szeretőt tartok, vagy ha az érdekeim úgy kívánják, átgázolok a szomszédaimon – fordult vissza a férfihoz.

Az arca feszültségről és elszántságról árulkodott, s ez szöges ellentétben állt esendőségével, amelyről nedves pillái árulkodtak

– Tudnom kell, ki vagyok, Mr. Parris! Még akkor is, ha nem fogok örülni neki. – Azzal a nő az íróasztalra tette a vászonzsákot, majd rövid ideig habozott, mielőtt kinyitotta. – Azt hiszem, attól nem kell tartania, hogy nem fizetem ki a munkadíját.

Szó se róla, Cade is gazdag családból származott, ahol a vagyon nemzedékeken keresztül egyre csak halmozódott, de még ő sem látott egyszerre ennyi készpénzt. A zsák tele volt becsomagolt pénzkötegekkel, amelyek ropogós, vadonátúj százdolláros bankjegyekből álltak. A férfi lenyűgözve vett ki egy köteget, s maga is meggyőződhetett róla, hogy mindegyik bankjegyről Ben Franklin nyájas és méltóságteljes arca néz vissza rá.

– Mennyi lehet? Talán egymillió?

– Egymillió-kétszázézer! – borzongott bele a nő, ahogy kimondta. – Megszámoltam a kötegeket. Fogalmam sincs, honnan van, vagy miért van nálam. Lehet, hogy loptam! – gyűltek megint könnyek a szemébe, ahogy elfordult. – De az is lehet, hogy ez valakinek a váltságdíja! Lehet, hogy emberrablásba keveredtem! Talán fogva tartanak valahol egy gyereket, s az én feladatomban volt elhozni a pénzt.

– Akkor most már az élénk képzeletet is felvehetjük a tulajdonágai listájára – jegyezte meg a férfi tárgyilagosan.

– Ez egy egész vagyon!

– Manapság már nem olyan nagy pénz egymillió-kétszázézer – tette vissza Cade a kezében tartott köteget a zsákba. – És már megbocsásson, Bailey, de valahogy maga nem az a hidegvérű és számító emberrabló!

– Azért utánajárhatna, hogy történt-e mostanában ilyen eset!

– Ha a rendőrség tud róla, akkor én is tudni fogok.

– És mi van, ha gyilkosságról van szó? – kérdezte a nő minden erejét összeszedve, hogy megőrizze a nyugalmát, és ismét belenyúlt a zsákba.

Ezúttal egy harmincnyelcas automata pisztolyt vett elő.

Cade, óvatos lévén, előbb félretolta Bailey kezét, majd elvette tőle a fegyvert, amelyről első pillantásra megállapította, hogy egy *Smith and Wesson*, és hogy a tárából egyetlen golyó sem hiányzik.